

blev så hårrejsende som et underskud på 19,9 mia. kr.

Staten havde således et overforbrug på næsten 28 mia. kr. i forhold til, hvad man havde budgetteret med i finanslovsforslaget.

Regeringen har mange undskyldninger for, hvorfor det gik så galt. Indtægterne blev mindre, og forklaringen på dette dejlige indtægts-tab var, at befolkningen havde rettet sig efter regeringens forfejlede anbefalinger, nemlig at man skulle nedsætte forbruget. Det nedsatte forbrug gav bl.a. mindre moms- og punktafgiftsindtægter. Men det gav også større udgifter for staten. Lavere detailomsætning giver også flere arbejdsløse m.v., som belaster de offentlige kasser med dagpenge, bistandshjælp osv.

1989 blev året, som dokumenterede, at vi skal have fuldt drøn på hjulene, mere forbrug, større produktion, større omsætning og flere i arbejde, hvis landets problemer skal løses. De, der er fristet til at råbe: »Hvad med betalingsbalancen?«, bør erindre, at betalingsbalancen *alene* er i minus, fordi vi betaler renter (og afdrag) på vores 300 mia. kr. store udlandsgæld.

1989 blev også året, som dokumenterede, at »negative budgetreguleringskonti« er et be-

greb, som skal *ud* af finanslovsammenhæng. Alle besparelser skal være navngivet, inden en finanslov vedtages ved tredjebehandlingen. Ellers bliver besparelserne ikke til noget. Og besparelser er der brug for i de kommende år. Hvert år skal byde på sin tocifrede milliardbesparelsepakke – ellers opnår vi aldrig et anstændigt skatte-/afgiftsniveau.

Der skal reduceres kraftigt i antallet af offentligt ansatte. Vi har næsten dobbelt så mange ansatte i det offentlige som i produktionserhvervene – det går ganske enkelt ikke længere. I EF har alle de andre lande færre ansatte i det offentlige end i produktionssektoren.

Når den offentlige sektor skal reduceres, kan det bl.a. ske gennem væsentlige privatiseringer.

Privatiseringsarbejdet gik *alt for langsomt* i 1989. De politiske partier må til at sætte privatiseringstempoet væsentligt i vejret, hvis fordelene ved privatiseringer skal have gavnlig virkning på samfundsøkonomien her og nu.

Også 1989 blev et frådseriår med gigantskatter, rekordstor offentlig sektor og faldende personlig frihed. Danmark skal indføre markedsøkonomi og kaste de socialistiske bånd bort – ligesom Østeuropa har gjort det.

*Henning Andersen (KF) Collet (KF) Karen Højte Jensen (KF)*

*Svend Erik Hovmand (V) fmd. Skrumsager Skau (V) Behnke (FP) Kirsten Lee (RV)*

*Mimi Jakobsen (CD) Kofod-Svendsen (KRF) Baadsgaard (S) Helle Degn (S)*

*Arne Jensen (S) Erling Olsen (S) nfm. Henning Rasmussen (S) Erik B. Smith (S)*

*Ingerlise Koefoed (SF) Jes Lunde (SF)*